

for vort Universitet, bør man ogsaa fremhæve et andet Hensyn, og det er, at det ikke alene er af Bigtighed for Universitetet i Henseende til Anbringelsen af selve dets Lærere, men at det tillige har sin store Betydning i Henseende til det aandelige Liv her, og den Begelvirkning i det aandelige Liv, som bør finde Sted mellem vort Universitet og de andre nordiske Universiteter; thi det er dog en Ting, som Alle, hvilke Anskuelse de end ellers maatte have om de skandinaviske Sympathier, ville være enige i, at det vil være et væsentlig Led mellem Universiteterne og af stor Betydning for dem, naar der finder en livlig Forbindelse Sted mellem dem. Man vil ogsaa finde, at saagodtsom alle Universitetsvenner, hvergang dette Spørgsmaal er kommen paa Tale, have beklaget den nuværende Tilstand og fremsat Forslag om at udvikle og bestyrke en saadan livligere Forbindelse, men naar det kommer til Stykket, og der skal sættes Forslag i værk, som kunne bevirke noget Saadant, saa see vi, at det bliver vanskeliggere. Nu siger jeg: der er ingen Leilighed, hvorved vi bedre kunne vise, at det er Alvor med vor Stræben efter at tilveiebringe en saadan nærmere Forbindelse end denne; vi give derved yngre Videnskabsmand fra vore Nabolande Leilighed til at indfinde sig, naar der er Tale om Besættelse af Professorater. Der er sagt ved nærværende Leilighed, at man veed, at der Ingen er i de andre Lande, som dertil kunde egne sig, men jeg maa tillade mig, mine Herrer, at hyltre en stærk Tvivl, om dette er en Mening, som kan være rimelig. Dersom man sagde, at der ikke i de andre Lande er nogen yngre Videnskabsmand, der har aflagt Prøve paa en saa fortrinlig Dygtighed i de Videnskaber, hvorom her er Tale, eller udmærket sig saaledes som lærd Forster deri, at der kunde være Grund til at indkalde ham uden videre, saa kunde jeg selvfølgelig ikke have Noget derimod; men det er jo ikke dette, der er Tale om. De Videnskabsmand, der staae paa en saadan Plads i Norge og Sverrig, kunne vi i Reglen ikke faae her ind til vort Universitet; thi vore Universitetslærere ere vel ret anstændigt lønede, men dog mindre godt end Universitetslærerne i Sverrig og Norge. Skulle vi altsaa gjøre Regning paa

at faae nogle herind, maa det være yngre Mænd, som have fuldenbt deres Studier, og som, efterat have taget Examen, have arbejdet med Flid og Iver nogle Aar i deres Fag uden dog endnu at være komne saa vidt, at de ere stemplede som egentlige Lærere i Faget, men som derfor meget vel kunne have netop de Talenter, de Kundskaber og den Oplagthed, som gjøre dem fortrinlig flikkede til at komme i Betragtning ved en saadan Leilighed. Derfor troer jeg, at en Erklæring om, at der i de andre nordiske Lande ikke findes nogen Videnskabsmand, der egner sig til denne Post, ikke kan være velbegrunderet; man kan ikke vide det, før man har forsøgt det, og jeg kan sige til, at det er sikert, at der idetmindste ved et af de nordiske Universiteter er en mineralogisk Skole, hvori der findes et udmærket Liv og som ledes af en udmærket dygtig Mand. Det Spørgsmaal, som saaledes egentlig foreligger for det høitærede Thing, er, om det vil benytte den Leilighed, der nu frembyder sig, til at udtrykke paa en tydelig Maade — i Gjærningen — sin Sympathi for den Grundsætning, at Concurrance bør afholdes; det er dette, som egentlig her ligger for, thi selve Sagen kan i og for sig overmaade godt ledes til et ønskeligt Resultat paa begge Maader. Der er i den Henseende gjort nogle Bemærkninger, som jeg skal tillade mig at berøre.

Jeg skal aldeles ikke inklade mig paa det Bidnesbryd, som den høitærede Minister for Kirke- og Underviisningsvæsenet har givet den Mand, hvorom Talen er. Jeg seer mig ikke istand til at sige det Allermindste dertil, og hvis jeg ogsaa havde en anden Mening, maatte jeg for det Første udtale den med stor Bestendighed, da det ikke er mit Fag, Talen her er om, og dernæst vilde jeg ansee det for meget uheldigt at gjøre det, da jeg ikke kan lide paa nogen Maade at komme ind paa en Debat om Personer, naar det kan undgaaes. Jeg holder mig aldeles til den høitærede Ministers Erklæring om denne Videnskabsmand, men Sagen er den, at Udvalget jo ikke foreslaaer at nægte den Sum, som den høitærede Minister har begjæret til denne Mands Wage. Udvalget foreslaaer at bevilge den, men kun under Betingelse af, at denne Mand erkjendes